

## XIX TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine 1Kn 19:8b-9a.11.13a)

Lugemine esimesest kuningate raamatust:

Eelija tuli Jumala mäe Hoorebi juurde ja ta läks ühte koopasse ning ööbis seal. Aga Issand hüüdis teda ja ütles: “Mine välja ja seisa mäe peal Issanda ees ja vaata, Issand läheb sinu eest mööda!” Siis tõusis marutuul, mis muutus tormiks ning kõigutas mägesid ja purustas kaljusid, kuid Issand ei olnud marutuules. Ja tuule järel tuli maavärisemine, aga Issandat ei olnud maavärisemises. Ja maavärisemise järel tuli tulelõõm, aga Issand ei olnud tulelõõmas. Siis aga tuli vaikne, tasane sahin. Kui Eelija seda kuulis, kattis ta oma näo kuuega ja läks välja ning seisis koopasuus. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 85:9ab-10. 11-12.13-14 R:)

R: Issand, osuta meile oma heldust ja lunasta meid.

Ma tahan kuulda, mida Issand Jumal räägib,  
tõesti, ta kuulutab rahu oma rahvale ja oma vagadele.  
Tema abi on ligi neile, kes teda kardavad,  
tema kirkus elab meie maal.

R:

Heldus ja tõde saavad kokku,  
õigus ja rahu annavad teineteisele suud.  
Maa seest võrsub tõde,  
õigus vaatab alla taevast.

R:

Jah, Issand annab meile kõik hea,  
meie maa kannab vilja.  
Õiglus kõnnib tema ees  
ja käib tema jälgedes.

R:

(Teine lugemine Ro 9:1-5)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, ma räägin tõtt Kristuses ja mu südametunnistus tunnistab Pühas Vaimus, et ma ei valeta. Mu südames on suur kurbus ja lakkamatu valu, sest ma sooviksin olla ise Kristuse poolt ära neetud ja temast lahus, kui see võiks aidata minu vendi, minu oma rahva liikmeid. Sest nemad on iisraellased, kelle päralt on lapseõigus, kirkus ja lepingud; seadused, jumalateenistus ja töötused. Nende omad on esiisad, kellest Kristus on ihu poolest sündinud. Tema, kes ta on Jumal üle kõige, olgu ta kiidetud igavesti. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ef 1:17-18)

Halleluuja. Meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa andku teile tarkuse vaimu ja valgustagu meie südame silmad ära tundma oma lootuse suurust. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 14:22-33)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesus käskis oma jüngritel paati asuda ja sõita vastaskaldale enne teda, kuni tema rahvahulkadel minna laseb. Ja kui ta oli lasknud rahvahulkadel ära minna, läks ta üles mäele ning palvetas seal üksinduses. Samas oli paat juba kaldast kaugel eemal ja heitles lainetega, sest tuul oli vastu. Aga neljandal öövahikorral tuli Jeesus nende juurde vett mööda kõndides. Kui jüngrid nägid Jeesust järvel kõndimas, olid nad kohkunud ja ütlesid: “See on tont!”, ning karjusid hirmu pärast. Aga Jeesus hakkas nendega rääkima ja ütles: “Olge julged, see olen mina, ärge kartke!” Peetrus vastas: “Issand, kui see oled sina, siis käsi mul vett mööda sulle vastu tulla.” Ja ta ütles: “Tule!” Ning Peetrus astus paadist välja, kõndis vee peal ja tuli Jeesuse juurde. Aga tuult nähes lõi ta kartma, ta hakkas vajuma ning hüüdis: “Issand, päästa mind!” Jeesus sirutas sedamaid oma käe, haaras temast kinni ja ütles talle: “Sina nõdrausuline, miks sa kahtlema löid?” Ja kui nad paati astusid, rauges tuul. Ja paadisolijad kummardasid Jeesust ning ütlesid: “Tõesti, sina oled Jumala Poeg!” See on Issanda sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kui inimene läheb langevarjuhüppeid tegema, siis enamasti ei tõuka teda tagant hädavajadus, vaid soov teha midagi ägedat, saada teravaid elamusi, peletada igavust ja lahutada meelt. Kui siis langevari ilusti avaneb ja hüpe lõpeb nõtke maandumisega, mäletab ta hiljem seda kõike põneva seiklusena. Kui aga langevari ei avane ja ka varulangevari ei tööta, siis on tulemuseks traagiline õnnetus – võibolla isegi kahekordne õnnetus, kui inimene peab pärast surma Jumala kohtu ees vastust andma, miks ta ainult meelelahutuse nimel pani kaalule oma elu ja oma lähedaste meelerahu...

Nii tuleb endalt aegajalt küsida, kas pole äkki meiegi ohus pelgalt elamuse nimel oma elutöö kaalule panna.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, apostlid ei läinud tormistele vetele selleks, et meelt lahutada. Jeesus, nende õpetaja oli see, kes käskis neil sõuda vastutuult üle järve teisele kaldale. Kahtlemata oli Jeesusel kavas neid proovile panna, aga nemad seda ette ei teadnud.

Seda, kui suures ohus jüngrid end järvel tundsid, võib vaid aimata. Välja sõitsid nad ilmselt veel valges, kui aga arvestada, et pikim päev tollase Iisraeli aladel kestab 14 tundi ja 15 minutit ja et Jeesus jõudis nende juurde neljandal öövahikorral – kella kolmest kuni kuueni hommikul –, siis võib arvata, kui surmväsinud olid nad selleks hetkeks nii sõudmisest kui lainetega paati löödud vee väljakühveldamisest.

Pole siis ime, et nähes Jeesust üle lainete tulemas, pidasid jüngrid teda tondiks – viirastuseks, peaaegu et saatanaks, kes tuleb nüüd nende hingele järele, kui nad hoolimata üle jõu käivatest pingutustest polnud ikkagi oma ülesandega hakkama saanud. Nad olid püüdnud küll kõigest väest, kuid polnud kuhugi välja jõudnud. Selles kontekstis tundub Peetrusele pähe tulnud mõte Jeesusele üle lainete vastu minna täieliku hullumeelsusena, ja see olekski lõppenud väga kurvalt, kui Jeesus poleks teda päästnud.

Kuid tähelepanuväärne on ka Jeesuse käitumine. Milleks oli tal üldse tarvis üle lainete jalutada, ning paati astudes hetkega tormi vaigistada, justkui tahtes öelda oma jüngritele: mõni asi nüüd, see oli lihtsalt väike proovilepanek, ärge võtke südamesse – unustage ära, sest uued ülesanded ootavad lahendamist!

Jumal sai Jeesuses inimeseks, koos kõigi inimeseks olemise kitsaskohtadega. Üles kasvades pidi ta – nagu iga inimolend – õppima käima, rääkima ja mõistma oma ümbruskonda. Võibolla hakkas Jumala Poeg küpsemana paremini aru saama, et inimene ei suuda imedega harjuda, ning seda heal põhjusel: ime on üleloomulik ja seega kordumatu sündmus, ime sündimisega ei saa juba ette arvestada ega sellele midagi ehitada. Selles mõttes on imedes ehk õnnelikes juhtumistes ka väike kurvakstegev õnnetu olemise moment.

Armsad õed ja vennad, me teame, et vastupidiselt imedele on õnnetuste juhtumine teatud piirides lausa reeglipärane. Näiteks arvestatakse, et keskmiselt satub autoga reisija avariisse umbes üks kord kahe tuhande väljasõidu kohta. Rongi- ja lennuõnnetused on autodega võrreldes küll harvemad, aga enamasti traagilisemad. Siiski on kiirel transpordil inimese elutööle pigem positiivne mõju, ning risk tasub end ära.

Kahtlemata vajab inimene ka puhkust ja vaheldust, kuid me ei tohiks muutuda ülemeelikuks tegema üksnes teravate elamuste nimel midagi selgelt üliohtlikku. Sest Jeesus on öelnud: “Teie niuded olgu võõtatud ja lambid põlegu! Olge inimeste sarnased, kes ootavad oma isandat pulmapeolt koju, et kui ta tulles koputab, võiksid nad kohe talle ukse avada. Õndsad on need sulased, keda isand tulles leiab valvamas. Tõesti, ma ütlen teile, ta võõtab end ja paneb nad lauda istuma ning tuleb ja teenib neid.” Lk 12:35-37 Aamen.